ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **WIS Energo Moravský Žižkov, s. r. o.**, se sídlem K Transformátoru 1169/9, Praha 6, zastoupeného JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, Úvaly, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 5. 5. 2011, čj. 00400-10/2011-ERU, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2012, čj. 62 A 3/2011 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 23. 12. 2009 žalovaný udělil žalobci (tehdy pod názvem „První moravskožižkovská, s. r. o.“) licenci k výrobě elektřiny.

2. Žalobce podal u žalovaného žádost o změnu licence, v níž žádal o změnu obchodní firmy a sídla. Žalovaný rozhodl o této žádosti rozhodnutím ze dne 19. 1. 2011.

3. Rozklad žalobce proti rozhodnutí ze dne 19. 1. 2011 předseda žalovaného zamítl rozhodnutím ze dne 5. 5. 2011, čj. 00400-10/2011-ERU.

II.

4. Žalobce napadl rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 19. 4. 2012, čj. 62 A 3/2011 – 43, zamítl.

5. Podle krajského soudu žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o změnu licence v souladu s rozsahem, který žalobce vymezil. Žalovaný změnil pouze obchodní firmu a sídlo, nikoliv údaj o dni vzniku oprávnění a termínu zahájení výkonu licencované činnosti. Původní rozhodnutí o udělení licence stanovilo, že oprávnění k licencované činnosti vznikne dnem nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence a výkon licencované činnosti bude zahájen rovněž dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Tento konkrétní okamžik mohl být znám až po nabytí právní moci předmětného rozhodnutí. V době vydání rozhodnutí o změně licence žalovaný již znal datum nabytí právní moci původního rozhodnutí. Doplnil-li proto původní obecný údaj o nabytí právní moci konkrétním datem „*8. 1. 2010*“, které bylo uvedeno na doložce právní moci, neznamená to, že by o těchto skutečnostech rozhodl v řízení o změně rozhodnutí o udělení licence. Námitka žalobce, že žalovaný „*neměl řešit* “ den vzniku oprávnění a den zahájení výkonu licencované činnosti, proto nebyla důvodná. Rozhodnutí o změně licence nemohlo v tomto směru žalobce na jakémkoliv jeho právu zkrátit, ani mu žádné právo nezakládalo nebo závazně neurčovalo.

6. Krajský soud nedal žalobci za pravdu ani v tom, že se o datu nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence mohl dozvědět až z rozhodnutí o změně licence. Doložka právní moci byla na původním rozhodnutí vyznačena již v lednu 2010, tato skutečnost byla tedy pro žalobce jednoduše zjistitelná již rok před vydáním rozhodnutí o změně licence.

7. Žalobce namítl, že v dobré víře fakturoval elektřinu v cenách za rok 2009. To však neprokazuje, že rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci již dne 23. 12. 2009 a nejedná se ani o důvod, pro nějž by tato otázka měla být řešena v rozhodnutí o změně licence. Obdobně nedostatek předchozí reakce žalovaného na výkazy, ve kterých žalobce podle svého tvrzení uváděl ceny pro rok 2009, není důvodem, pro který by otázka nabytí právní moci původního rozhodnutí měla být předmětem řízení o změně licence. Žalovaný proto nebyl povinen zabývat se v řízení o rozkladu touto otázkou věcně.

8. V rozhodnutí o rozkladu žalovaný řádně vypořádal veškerou rozkladovou argumentaci. Sdělil žalobci, že nerozhodl o změně údajů týkajících se dne vzniku oprávnění a termínu zahájení výkonu licencované činnosti a že případné pochybení při vyznačení právní moci rozhodnutí by bylo třeba řešit podnětem k postupu podle § 75 odst. 3 správního řádu. Postup žalovaného podle zmiňovaného ustanovení je však postupem odlišným od správního řízení o změně licence.

9. Krajský soud nepřisvědčil žalobci, že rozklad měl být považován zároveň za podání podle § 75 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nebyl povinen postupovat podle § 57 odst. 4 správního řádu, protože vydání rozhodnutí o změně licence nezáviselo na řešení otázky právní moci původního rozhodnutí. Tato otázka nebyla v řízení o změně licence vůbec řešena. Nebyl proto ani důvod k autoremeduře podle § 87 správního řádu.

10. V řízení o změně licence žalovaný rozhodl pouze o změně obchodní firmy a sídla, byl proto povinen zjistit skutkový stav a obstarat důkazy k těmto otázkám. Není vadou řízení o rozkladu, neprovedl-li žalovaný důkazy navržené žalobcem k prokázání data nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence. Z téhož důvodu ani krajský soud neprovedl při jednání důkazy.

III.

11. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

12. Stěžovatel setrval na námitce, že v rozhodnutí o změně licence žalovaný upravil nad rámec žádosti stěžovatele také údaje „*Den vzniku oprávnění*“ a „*Termín zahájení výkonu licencované činnosti*“, protože nahradil obecný odkaz na den nabytí právní moci datem 8. 1. 2010. Podle § 44 a § 45 správního řádu byl rozsah předmětu žádosti plně v dispozici stěžovatele. Podle § 45 odst. 4 správního řádu žadatel může dokonce zúžit předmět své žádosti, i v tomto smyslu mohl být vyložen rozklad podaný stěžovatelem. Stěžovatel se proto domníval, že žalovaný porušil zásadu legality podle § 2 odst. 1 a 2 správního řádu.

13. Dále stěžovatel nesouhlasil s tím, že jej žalovaný i krajský soud odkázali na postup podle § 75 odst. 3 správního řádu, tedy mimo předmětné řízení. Uvedený závěr nelogicky odůvodnili tím, že otázka nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence nebyla předmětem řízení o změně licence. V souladu s tímto názorem by ovšem žalovaný neměl měnit ani údaje „*Den vzniku oprávnění*“ a „*Termín zahájení výkonu licencované činnosti*“, žalovaný je však změnil, proto se musely stát předmětem řízení.

14. Krajský soud nesprávně uzavřel, že nabytí právní moci nebylo „*meritorní záležitostí*“ řízení o změně licence. Údaje o dni vzniku oprávnění a termínu zahájení výkonu licencované činnosti se staly součástí výroku pravomocného rozhodnutí o změně licence, proto se na tyto údaje vztahuje presumpce správnosti pravomocně vydaných správních aktů. Tím je stěžovateli znemožněno postupovat podle § 18 odst. 5, resp. § 75 odst. 3 správního řádu a dožadovat se změny chybného vyznačení právní moci rozhodnutí o udělení licence mimo předmětné správní řízení.

15. Žalovaný a příp. jeho předseda mají právo stanovit termín zahájení výkonu licencované činnosti a dobu, na kterou je licence udělena, včetně dne vzniku oprávnění licencované činnosti [§ 8 odst. 2 písm. d) a e) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů]. Tato data mohou být i pozdější, než je okamžik nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence. I kdyby tedy kdykoliv v budoucnu v jiném řízení bylo zjištěno, že rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 23. 12. 2009, nic to nezmění na skutečnosti, že „*Den vzniku oprávnění*“ a „*Termín zahájení výkonu licencované činnosti*“ budou na základě napadeného rozhodnutí stanoveny na 8. 1. 2010.

16. Stěžovatel se proto domníval, že ve správním řízení a nepřímo také v soudním řízení bylo porušeno několik zásad správního řízení, především zásada materiální pravdy, protože předseda žalovaného a nepřímo také soud znemožnil zjistit stav věci a provést důkazy. Dále předseda žalovaného porušil zásadu přístupu správního orgánu k dotčené osobě, pokud nejenže nevyšel stěžovateli vstříc, ale dokonce nepravdivě stěžovatele poučil v odůvodnění napadeného rozhodnutí o právu domáhat se změny předmětných údajů mimo správní řízení. Tím znemožnil stěžovateli uplatnit jeho práva a zájmy. Žalovaný se též nepokusil řešit věc cestou smírného odstranění sporů, nejlépe prostřednictvím autoremedury.

IV.

17. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že stěžovatel neustále mylně spojuje otázku nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence s rozhodnutím o změně licence. Pokud stěžovatel učiní podnět podle § 75 odst. 3 správního řádu ve vztahu k chybnému vyznačení doložky právní moci a své tvrzení prokáže, žalovaný tento údaj opraví. Tato oprava by poté bezpochyby měla vliv i na sporné části rozhodnutí o změně licence. Otázku nabytí právní moci původního rozhodnutí ovšem nelze řešit v rámci řízení o změně licence, a to tím spíše, že stěžovatel dovozuje nesprávnost doložky právní moci z údajného vzdání se práva na podání rozkladu, ke kterému mělo dojít dne 23. 12. 2009. Tvrzení o vzdání se práva na podání rozkladu žalovaný prověřil, ale nezjistil, že by jej stěžovatel doručil žalovanému. Toto negativní zjištění žalovaný uvedl již v napadeném rozhodnutí. Je proto vyloučeno, aby právní moc rozhodnutí o udělení licence byla zpochybněna tvrzením o vzdání se práva na podání rozkladu.

18. Žalovaný sice souhlasil se stěžovatelem, že datum vzniku oprávnění může být ovlivněno požadavkem žadatele, tato skutečnost však nemá přímou souvislost s postupem žalovaného v nyní posuzované věci. Stěžovatel nevznesl takový požadavek, proto bylo datum vzniku oprávnění vázáno na den nabytí právní moci předmětného rozhodnutí. Teoretické úvahy stěžovatele o případném pozdějším zjištění, že rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 23. 12. 2009, nejsou namístě, protože stěžovatel odvozuje toto datum od skutečnosti, která prokazatelně nenastala. Stěžovatel nijak nedoložil, že učinil úkon, jímž se vzdal práva na podání rozkladu. Navíc, i kdyby bylo prokázáno, že rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 23. 12. 2009, stěžovatel by byl oprávněn vykonávat licencovanou činnost od tohoto data, a to bez ohledu na obsah následného rozhodnutí o změně licence.

19. Námitky stěžovatele týkající se porušení zásad správního řízení byly neurčité. Ve vztahu k námitce, že se žalovaný nepokusil řešit věc smírnou cestou, žalovaný odkázal na výzvu ze dne 1. 2. 2011, v níž vyzval stěžovatele k předložení důkazů na podporu jeho tvrzení o vzdání se práva na podání rozkladu. Žalovaný se tedy zabýval otázkou možného chybného vyznačení nabytí právní moci, přestože tato otázka nebyla předmětem řízení. Stěžovatel žádný důkaz nepředložil, proto nemůže vytýkat žalovanému, že neprovedl důkazy.

V.

20. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

21. Kasační stížnost není důvodná.

22. Nejvyšší správní soud souhlasil s krajským soudem, že rozhodnutí o změně licence a rozhodnutí o rozkladu nebyla způsobilá zasáhnout do práv stěžovatele. Pokud údaje o dni vzniku oprávnění a termínu zahájení výkonu licencované činnosti byly v rozhodnutí o změně licence uvedeny konkrétním datem namísto obecného odkazu v původním rozhodnutí „*ode dne nabytí právní moci*“, nedošlo v tomto ohledu ke změně licence. Původní rozhodnutí o udělení licence je opatřeno doložkou právní moci s datem 8. 1. 2010, rozhodnutí o změně licence uvádí jako den vzniku oprávnění a termín zahájení výkonu licencované činnosti datum 8. 1. 2010. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že žalovaný vyšel z doložky právní moci uvedené na původním rozhodnutí o udělení licence a nerozhodoval o tomto údaji znovu, resp. opakovaně a jinak, v rozhodnutí o změně licence. Opačnému závěru nenasvědčuje obsah spisu ani tvrzení stěžovatele.

23. I kdyby žalovaný pouze obecně uvedl (stejně jako v původním rozhodnutí), že den vzniku oprávnění a termín zahájení výkonu licencované činnosti nastal „*od dne nabytí právní moci*“ rozhodnutí o udělení licence, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že rozhodným datem je v souladu s právní mocí vyznačené na rozhodnutí den 8. 1. 2010. Pokud by stěžovatel nesouhlasil s tím, že datem nabytí právní moci je 8. 1. 2010, mohl se domáhat změny pouze podáním podnětu k postupu podle § 75 odst. 3 správního řádu. Z hlediska změny licence však obě alternativy (uvedení obecného odkazu na datum nabytí právní moci a uvedení konkrétního data) vyjadřovaly stejnou skutečnost. Námitky stěžovatele, že namísto konkrétního data měl být ponechán pouze obecný odkaz na nabytí právní moci, proto nemohou být opodstatněné.

24. Domáhal-li se stěžovatel fakticky změny doložky právní moci původního rozhodnutí o udělení licence, pak zdejší soud připomíná, že řízení o udělení licence a řízení o změně licence jsou dvě samostatná řízení. Je nepochybné, že rozkladem podaným proti rozhodnutí o změně licence se nelze domáhat změny doložky právní moci vyznačené na rozhodnutí vydaném v předcházejícím řízení o udělení licence. Žalovaný a krajský soud správně odkázali stěžovatele na postup podle § 75 odst. 3 správního řádu. Pokud se stěžovatel domníval, že doložka právní moci byla vyznačena chybně, mohl podat podnět k opravě této chyby postupem podle zmiňovaného ustanovení. Pravomocné rozhodnutí o změně licence v tomto postupu nijak nebránilo.

25. Nejvyšší správní soud souhlasil s žalovaným, že napadené rozhodnutí o změně licence nemohlo mít vliv na právní moc původního rozhodnutí. Pokud by totiž bylo tvrzení stěžovatele o chybném vyznačení doložky právní moci prokázáno a rozhodnutí o udělení licence by skutečně nabylo právní moci dne 23. 12. 2009, stěžovatel by musel být považován za osobu oprávněně vykonávající licencovanou činnost již ode dne 23. 12. 2009 a rozhodnutí o změně licence by na tom nemohlo nic změnit. Byť jsou tyto úvahy pouze teoretické, podporují závěr, že stěžovatel nemohl být předmětným rozhodnutím o změně licence dotčen na svých právech.

26. Nejvyšší správní soud neshledal žádná pochybení v postupu žalovaného ani krajského soudu a k obecným námitkám stěžovatele o porušení zásad správního řízení stejně obecně uzavřel, že nebyly důvodné.

27. Námitka stěžovatele, že mu bylo znemožněno postupovat podle § 18 odst. 5 správního řádu, se míjí s předmětem řízení, protože předmětné ustanovení se vztahuje na opravu zřejmých nesprávností protokolu o ústním jednání, ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, nebo protokolu o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci. Takový protokol nebyl v posuzované věci vyhotoven a stěžovatel jeho existenci ani případné vady nenamítl.

28. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

29. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. května 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu